Λεπτό φιλμ υπόλευκης νέφωσης, κάλυπτε όλη την περιοχή των Πρεσπών, χαρίζοντας ήρεμες αποχρώσεις. Αεράκι δροσερό ρυτίδωνε την επιφάνεια της μεγάλης λίμνης. Καθισμένος στο τελευταίο τραπέζι των Ψαράδων, άκουγα εικοσιοκτάρη γέννημα θρέμμα του χωριού, παντελώς ορφανό από τα 22 του. Ο λόγος του κατέληξε με την πρόταση:

«Έχω καημό, με την περιοχή που διώχνει τον κόσμο της».

Λίγες ώρες αργότερα, στο El. Venizelos περιμένοντας την επιβίβαση στο Airbus με προορισμό το Παρίσι για το σαλόνι του αυτοκινήτου, μετά από δύο αναβολές και υπό το κράτος της 24ωρης πανελλαδικής απεργίας, ακούω κυρία γύρω στα πενήντα να απευθύνεται σε ζευγάρι όμορφων νέων, γνωστών της:

«Αν δεν φύγω μια φορά τον μήνα έξω, δεν ζω. Πεθαίνω.» Δεν ήταν χιούμορ.
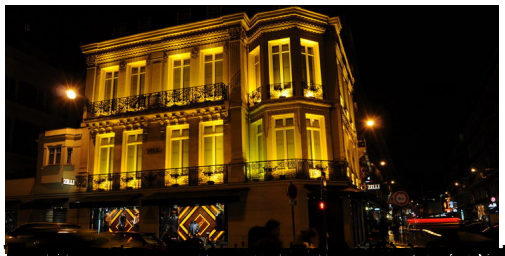
Το επόμενο ξημέρωμα, βημάτιζα γοργά προς την Portes de Versailles όπου φιλοξενείται η έκθεση αυτοκινήτου. Βροχή, κρύο, φύλα καστανιάς στο πεζοδρόμιο και μποτιλιάρισμα στην boulevard
Victor
. Η έκθεση ήταν το ακριβώς αντίθετο. Ένας εκτυφλωτικός χώρος, όπου ανέπνεε η Ευρωπαϊκή αυτοκινητοβιομηχανία.